

До **Върховен административен съд**

ЖАЛБА

от Галентин Пламенов Грозев
гр.

срещу:

**Решение № 15118 от 13.12.2014 г.
по адм. дело № 11454/2014 г.
по описа на ВАС**

Уважаеми дами и господа Върховни съдии,

Моля ви да отмените обжалваното решение № 15118 от 13.12.2014 г. по адм. дело № 11454/2014 г. по описа на ВАС и да присъдите разноски по следните

С Ъ О Б Р А Ж Е Н И Я:

Обжалваното решение е взето при нарушение на материалния закон – чл. 209, т. 3 от АПК, засяга съществено и непосредствено мои законни права и интереси по чл. 2, ал. 2, т. 3 от Административно-процесуалния кодекс.

В частта си, в която съдът постановява, че решението не подлежи на обжалване, решението е нищожно, тъй като е постановено, без съдът да има правното основание да го направи и абсолютно необосновано е преградил възможността ми да обжалвам решението, което не е изгодно за мен.

Допуснати са съществени нарушения на административно-производствени правила. В обжалваното решение е посочено, че производството е по реда на чл. 187 от АПК. Чл. 187 от АПК препраща към текстовете на чл. 186, ал. 7 и чл. 186а, ал. 6 от ЗСВ.

Обжалваното от мен решение на ВСС е взето по реда на чл. 186, ал. 5 от ЗСВ. За административните актове по този текст не е предвиден специалният ред за обжалване по чл. 187, ал. 1 от ЗСВ, поради което са валидни общите правила на АПК за обжалване на индивидуален административен акт. По тази причина считам, че производството за обжалване на индивидуален административен акт по чл. 186, ал. 5 от ЗСВ е двуинстанционно и имам право да обжалвам решението на съда пред по-горната инстанция.

От друга страна, в рамките на адм. дело № 12948/2014 г. по описа на ВАС поисках от същия съдебен състав да спре разглеждането на делото, което се водеше по чл. 187, ал. 1 от ЗСВ. до решаването на спора по адм. дело № 11948/2014 г. Със свое протоколно определение същият съдебен състав отказа да спре делото, тъй като

не установи преюдициалност между двете дела. В случай, че адм. дело № 11454/2014 г. следваше да се води по чл. 187, ал. 1 от АПК, то съдът следваше да го обедини с адм. дело № 12948/2014 г., тъй като двете имат един и същ предмет и се обжалват в една и съща процедура.

На следващо място, съдът не даде отговор на поставения от мен въпрос, кой именно текст от Кодекса за етично поведение на българските магистрати съм нарушил, като се задоволи да спомене неясно, че съм нарушил някакви етични правила, при това, пак според изразеното в мотивите на съда, нарушението е било съществено. Съдът следваше да установи каква е била волята на ВСС за вземане на обжалваното решение и кои са правните основания за него. Посочването на точния текст от ЕКПБМ е изключително съществена част от тези правни основания, защото и досега не знам какво точно нравствено качество не притежавам, за да не мога да заема длъжността „младши прокурор“.

Съдът посочи в решението си, че „Допускането от страна на жалбоподателя да бъде образувано срещу него досъдебно производство за извършено престъпление от общ характер съставлява съществено нарушение на етичните правила. От това обстоятелство може да се изведе извода, че кандидата не притежава в пълнота необходимите качества, за да бъде назначен на длъжността „младши прокурор“ в районна прокуратура.“ За мен не съществува по-невярна трактовка, касаеща образуването на досъдебното производство, която в същото време да е толкова дискриминационна и противоконституционна.

Образуването на досъдебно производство касае наличието на данни и законен повод за извършено престъпление, а не за неговия извършител. Посочването на лице в постановлението за образуване на досъдебно производство не носи никакво значение за това лице и същото лице не може да бъде третирано по-неблагоприятно с което и да било друго лице до момента, в който бъде привлечено като обвиняем по същото досъдебно производство. В чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България е посочено, че „обвиняемият се смята за невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда“. Това се доказва и от практиката на Върховния административен съд по казус, при който прокурор е привлечен като обвиняем – Решение № 9044 от 20.06.2013 г. по адм. д. № 3571/2013 г., 5 чл. с-в на ВАС:

„От събраните в хода на административното производство доказателства безспорно е установен единствено фактът на образуването срещу Пенев досъдебно производство, но доколкото същото не е приключило с влязъл в сила съдебен акт, от този факт не следва безспорен извод, че с това Пенев е уронил престижа на съдебната власт, тъй като **самото образуване на това производство е извън неговата воля и действия.** Действително повдигането на обвинение срещу действащ прокурор и образуването на съдебно производство срещу същия води до негативни изводи у обществото и накърнява престижа на съдебната власт като цяло, но само от този факт не може да бъде изведен извод за извършено от магистрата нарушение. В случая, в нарушение на нормата на чл. 318, ал. 3 ЗСВ дисциплинарният състав не е изяснил фактите, обстоятелствата по извършеното нарушение по реда на АПК, с което е допуснато нарушение и по чл.35 АПК, тъй като решението по т.т. 4.1 и 4.2 от протокол № 24 от заседанието на ВСС проведено на 14.06.2012 г. е постановено без да са изяснени напълно фактите и обстоятелствата от значение за случая.“

С още по-голяма сила горното важи за лицата, които не са привлечени в качеството им на обвиняеми. Съдът правилно посочва в решението си, че единственият установен от ВСС факт е, че срещу мен е образувано досъдебно производство. По това досъдебно производство обаче аз нямам качеството на обвиняем, а на свидетел. Следователно за мен не става ясно на каква правна и житейска основа съдът е изградил мнението си, че самият факт на образуване на досъдебно производство е достатъчен, за да докаже, че съм извършил нарушение на някакви етични правила и още повече, че не притежавам никакви непосочени нито от ВСС, нито от съда, нравствени качества. Напротив, считам, че съдът далеч е надхвърлил правомощията си, като е изказал негативно мнение за притежаваните от мен качества, без изобщо да се постарее да установи какви са фактическите обстоятелства, свързани със случая, а се е задоволил единствено с непълните справки, изискани от ВСС.

На следващо място, нарушението на етичните правила може да се извърши с действие или бездействие. По никакъв начин съдът не установи, че съм извършил действие или бездействие, с които да наруша етичните правила на КЕПБМ. Твърдението, че съм „допуснал“ срещу мен да бъде образувано досъдебно производство, е нелепо. Образуването на досъдебно производство не може да бъде повлияно от гражданите, а е самостоятелно правомощие на прокурора. Никой не може да заповяда или по друг начин да повлияе на прокуратурата да образува или да не образува досъдебно производство. Прокурорът прави това в рамките на правомощията си, когато установи наличието на обстоятелствата, визирани в НПК, за извършено престъпление. Следователно, изцяло извън моята правна сфера на влияние е да допусна или не образуването на досъдебно производство, в което да бъде написано моето име. Това може да се случи с всеки гражданин, независимо от длъжността, която заема и състоянието, в което се намира. Освен това, лицето, чието име е записано в постановлението за образуване на досъдебно производство, няма качество на обвиняем и няма никакъв правен способ да повлияе на прокурора да реши в определен срок дадено досъдебно производство.

Не съм уведомен по никакъв начин за обжалването от мен решение.

Узнах за обжалването от мен решение на 09.01.2015 г.

Подробно ще развия съображенията си в съдебна зала.

Прилагам препис от жалбата и квитанция за платена такса.

09.01.2015 г.
гр. София

С уважение:

/Д. Грозев /

